

CHRISTER FRIMAN
ZOMBIE ZACK
ZACKS COMEBACK

Illustrerad av Lucas Svedberg

Lindskog & Ullén Förlag

I serien Zon Z har tidigare utgivits:

Zombie Zack till attack 2017

Fabians fasa 2019

Lindskog & Förlag
www.lindskogforlag.se
Stockholm 2023

© Text: Christer Friman 2023

© Illustrationer: Lucas Svedberg 2023

Grafisk form: Lennart Lindskog

Första upplagan, första tryckningen

Tryckt i Riga 2023

ISBN 978-91-89296-05-3

I

VARGTIMMEN

Skymd av buskaget stod Sixten med Garm sittande vid sidan om sig. Stilla, nästan förstenad, hade han iakttagit huset framför sig en längre stund. Ögonen hade sonderat huset som en radar och sökt efter minsta rörelse medan kroppen var låst i en och samma position. Även Garm var stilla. Han vädrade med sin enorma nos, utan att han kunde uppfatta att någon var i huset.

– De är inte kvar, sa Sixten och såg på Garm. Ingen befinner sig i huset längre. Hela familjen verkar ha gått. Men vart?

Garm såg på sin husses ansikte och utstötte ett milt men djupt gurglande ljud.

– Ja, jag håller med dig. Det är dags.

Natten hade börjat gå mot morgon, och ett dis omslöt de båda figurerna som riktade sina blickar mot Larssons villa. Efter en stund sträckte Sixten på sig och vände huvudet mot morgonhimlen. Han tog ett långt och djupt andetag.

– Vargtimmen är här, sa han med ett väsande. Så passande att det är nu vi ska ta nästa steg, att det är nu det är dags att bringa kaos i världen. Ett kaos som ingen tidigare mött.

Klockan närmade sig fyra på morgonen, och utanför skolan cyklade tidningsbudet. I cykelkorgen hade han sin väska fylld med morgontidningar. Hans rutt hade blivit förlängd, men i gengäld hade han mindre tidningar att dela ut. Folk läser inte tidningar längre, tänkte han för sig själv. Allt finns på internet. Han svängde in bakom skolan och tog genvägen över gräsmattan som ledde till nästa vilakvarter. Det var en dimmig morgon, men han hade cyklat genvägen så många gånger att han skulle kunnat cykla den med förbundna ögon. Han fick lust att prova, så han blundade och fortsatte cykla. Han kände igen guppet som kom och visste att det då var ungefär tjugo meter kvar på stigen. Men plötsligt tog det stopp. Han lyfte från cykeln som han lämnade bakom sig och hörde det kraschande ljudet av metall. Hans luftfärd slutade med en landning med ansiktet i gräset medan ett regn av tidningar föll omkring honom. Det var då han insåg att han blundade.

– Vilken idiot jag är, sa han för sig själv och öppnade ögonen.

Det han bevittnade var det sista han såg. Och skriket som bröt den tidiga morgontystnaden väckte flera av de boende i kvarteret.

En bit bort stod Sixten och Garm. De betraktade hela händelseförloppet och såg varelserna som lämnade tidningsbudets kropp och försvann i morgondimman.

– Kaoset, sa Sixten till Garm. Det har börjat nu.

FABIANS DVALA

Frukostbrickan stod orörd framför Jens som satt i soffan och stirrade rakt fram med tom blick. Nova höll honom i handen, och med mjuk röst sa hon:

– Du behöver få i dig något, Jens. Ingenting blir bättre av att du inte äter eller sover.

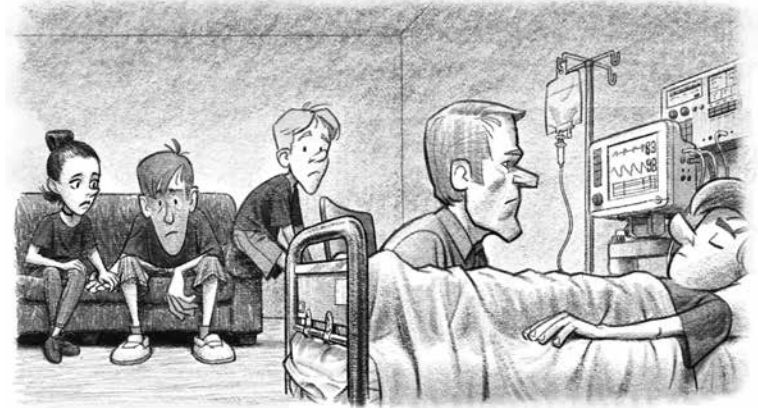
– Ingenting spelar någon roll, sa Jens. Inte så länge min bror är i det där tillståndet.

Nicklas såg på Fabian som låg i en sjukhussäng kopplad till en massa monitorer som Ansgar noggrant övervakade. Överallt var det sladdar och slangar, och långsamt tillfördes Fabian näring genom ett dropp i ena armen.

Det hade gått tjugofyra timmar. Ett helt dygn.

Det fanns inga tecken på medvetande hos Fabian. Men Ansgar hade lugnat dem med att allt fungerade normalt. Hjärtat, hjärnan och allt annat var som det skulle. Det var bara det att Fabian inte var vid medvetande.

Det som oroade dem mest var att datorn slocknat. Porten som Fabian var tvungen att ta sig igenom för att komma till Zon Z och sedan tillbaka till den verkliga världen var borta. Skärmen hade varit helt svart, och ingen hade fått

röra datorn för Jens. Han hade blivit skogstokig när Peter närmat sig datorn för att försöka få igång den, eftersom allt då skulle kunnat bli ännu värre. Jens var övertygad om att datorn skulle slås på igen när Fabian var redo att komma tillbaka. Frågan var bara om de vågade chansa. Men just nu var det ingen som ville trotsa Jens.

Tre dygn hade hon sagt, kvinnan som levt i Zon Z i nästan trettio år. Om tre dygn skulle de få hämta honom. Två dygn kvar alltså. Bara fyrtioåtta timmar, tänkte Nicklas och suckade djupt. Han såg på sin bästa kamrat som låg livlös i sängen och sa tyst för sig själv:

– Jag vet att du är okej, Fabian. Men kom tillbaka. Vi behöver dig. Jag behöver dig.

Nicklas hade ägnat det senaste sömnlösa dygnet åt att försöka sortera allt som hänt, att försökt få ett grepp om situationen. Han förstod att den gamla kvinnan som tagit Fabian var viktig och visste saker som Ansgar inte ville skulle komma fram, hemligheter som var betydelsefulla.

Kvinnan hade pratat om en bror. Hade hon menat en bror till Ansgar? Nicklas fick inte något grepp om det hela. Även om han begåvats med ett otroligt minne för detaljer och kunde komma ihåg det mesta av det han hörde och läste, något som hjälpt honom i många situationer, särskilt i skolan, var det inte till någon hjälp nu.

Han bläddrade i sitt anteckningsblock. Han hade ringat in ordet "ZACK" och från det dragit en massa streck hit och dit till frågor han skrivit ner, frågor han inte lyckats besvara.

Plötsligt hördes ett förfärligt larm. Nova släppte Jens hand och sprang ut ur rummet med Nicklas efter sig. I korridoren kom Peter och Ansgar viftandes med armarna och pratade högljutt med varandra, och efter dem kom Elin gående. Nicklas gjorde ett försök att stoppa henne.

– Elin, vad är det som händer? frågade han.

– Jag berättar det sedan, sa hon vänligt. Stanna hos Fabian så länge. Det är viktigt att du är hos honom.

Larmet tystnade, och Nicklas gick tillbaka till rummet. Jens satt fortfarande kvar i soffan.

– Vad är det som händer? sa Nicklas till Jens.

– Bryr mig inte, svarade Jens.

– Men det är något som är på gång.

– Som jag sa, jag BRYR mig inte!

– Herregud, mannen! Kan du inte chilla lite.

Nicklas satte sig i en fåtölj en bit bort från Jens.

Att vara utelämnad från information var verkligen inget Nicklas gillade. Han ville ha koll på allt som hände. Men någon hjälp från Jens kunde han uppenbarligen inte räkna

med att få. Och Nova hade försvunnit med de andra. Det var bara han, Jens och Zack kvar i rummet, och Fabian som låg livlös i sängen. Han såg sig omkring. Var var den där grönslemmiga varelsen? Han hade varit i rummet när larmet gick. Men nu fanns ingen Zack i rummet.

– Jens! sa han. Vet du vart Zack tagit vägen?

– Bryr mig inte ...

Jaha, tänkte Nicklas. Då är det bara att addera ett till problem till ett annat. Nu är den opålitlige, ljugande varelsen Zombie Zack på rymmen också.

– Perfekt, sa han och suckade djupt.

UTBROTET

Ansgar gjorde ett tecken med ena handen att de kunde gå fram, och de följde med honom ut på gräsmattan i det slumrande villakvarteret. En bit bort stod några nyfikna människor och försökte få en glimt av vad som hände. Men polisen hade snabbt varit på plats och lyckats hålla de flesta borta från det Ansgar och hans sällskap nu såg.

– Oroande, sa Peter.

– Mycket, sa Ansgar.

En polis kom fram till Ansgar och sällskapet som stod runt den livlösa kroppen som låg på gräsmattan.

– Hur tänker ni hantera det här? frågade polisen.

– Jag uppskattar verkligen om du inte låter det här komma ut, Mikael, svarade Ansgar. Vi har stoppat utbrottet tillfälligt, men vi måste fortsätta undersöka om det är fler varelser som kommit igenom.

– Jag trodde ni hade koll på det, sa Mikael.

– Det hade vi, och har haft i många år, sa Ansgar. Och du vet att det bara är några få som tagit sig igenom under alla år, och då har det varit en i taget.

Mikael suckade. Han tänkte att det varit bättre att arbeta med vad som helst, bara inte som polis. Men själv-

klart hade hans släkt, för gud vet hur många år sedan, bestämt sig för att gå med i ett hemligt sällskap för att rädda världen. Och här stod han nu med de så kallade väktarna och var deras vaktmästare. Nej, inte ens det var han. Han var deras städare.

– Hur som helst, sa Mikael. En händelse som den här är inte så lätt att gömma undan. Om ni förstår vad jag menar?

Ansgar såg sig omkring. Inga journalister syntes till, bara några människor en bit bort som förmodligen inte kunde se vad som hänt. Kanske kunde det ändå gå att dölja.

– Vi försöker få hit Erik med ambulansen. Han har skiftet nu, sa Ansgar. Sedan åker jag med till sjukhuset och ser till att få det att se ut som en olycka.

– Hmm, muttrade Peter för att få Ansgars uppmärksamhet. Hur menar du att vi ska få det att se ut som en olycka? Saknar han inte en arm?

– Är fullt medveten om det, Peter. Men tack för din observationsförmåga. Problemet måste lösas ändå, svarade Ansgar något irriterat.

Elin och Nova tog hand om den trasiga cykeln och samlade ihop alla utspridda tidningar. De andra skickade Ansgar iväg för att undersöka åt vilket håll varelserna kunnat tänkas bege sig. Under tiden väntade han på att Erik skulle komma.

– Hur många kom igenom den här gången? frågade Elin Ansgar.

– Utifrån spåren skulle jag gissa att det var sju eller åtta, svarade Ansgar.

– Det är fler än vad vi brukar ta hand om.

– Ja, svarade Ansgar. Det hade varit betydligt enklare om vi stoppat dem i Zon Z, där vi har våra specialkrafter. Men vi har klarat det förut, och vi kommer att klara det igen. Vi behöver bara skynda oss så att inga fler skadas. Jag följer med ambulansen till sjukhuset, och du får leda de andra i sökandet och elimineringen av utbrottet.

– Jag löser det, svarade Elin.

– Förresten, fick du ordning på portalen som läckte?

– Ja, den är tillfälligt förseglad. Men det är något som inte stämmer med den som vi får ta itu med när det akuta är avklarat.

Elin gick iväg med de resterande fyra väktarna, medan Ansgar mötte upp ambulansen som kom svängande in på gräsmattan.

– Jag gillar inte det här, sa Mikael. Det börjar bli alldeles för krångligt.

– Tro mig. Alternativet är betydligt värre än krångligt, svarade Ansgar.

– Okej, sa Mikael. Jag ser till att det blir städat här, och du återkopplar så att jag vet att utbrottet är under kontroll.

Ansgar och Erik lyfte in kroppen i ambulansen. Innan Ansgar satte sig i ambulansen vände han sig mot Mikael.

– Hör jag inte av mig inom en timme så samlar ihop alla du kan få tag i, alla som på något sätt vet vad det handlar om. Förstår du?

– Ja, svarade Mikael. Jag förstår till hundra procent.

Ambulansen körde iväg, och Mikael gick bort till sin kollega och sa något medan han pekade på människorna som stod bakom avspärrningen. Sedan satte han sig i radiobilen, stängde dörren och svor. Han förstod att den här gången skulle allt bli annorlunda.